

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев2 494/2015
10.02.2016. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Миломира Николића, председника већа, Слађане Накић-Момировић, Марине Говедарица, Љубице Милутиновић и Биљане Драгојевић, чланова већа у парници из радног односа тужиље Г.Б. из К., чији је пуномоћник Ј.П., адвокат из К., против туженог Здравственог центра из К., чији је пуномоћник М.Т., адвокат из К., ради исплате разлике у заради, одлучујући о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3585/14 од 05.11.2014. године, на седници одржаној 10.02.2016. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3585/14 од 05.11.2014. године, као изузетно дозвољеној ревизији.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог, изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3585/14 од 05.11.2014. године.

Образложење

Основни суд у Неготину, Судска јединица у Кладову, пресудом П1 207/13 од 26.03.2014. године, усвојио је тужбени захтев тужиље, тако што је обавезао туженог да плати тужиљи на име разлике између припадајуће и исплаћене плате на основу накнаде штете и то за одређене месеце у периоду септембар 2009 – јун 2012. године, месечне износе, са законском затезном каматом, почев од одређеног дана па до исплате (све ближе одређено у ставу првом изреке пресуде). Обавезао је туженог да у корист тужиље надлежном Фонду пензијског и инвалидског осигурања, Заводу за здравствено осигурање и Националној служби за запошљавање израчуна и уплати разлику до пуног износа доприноса за период од 01.09.2009. године до 31.07.2010. године и у периоду од 01.04.2012. године до 30.06.2012. године, према износима досуђеним у ставу првом изреке пресуде (став други изреке). Обавезао је туженог да накнади тужиљи трошкове поступка у износу од 69.542,00 динара, са законском затезном каматом од 26.03.2014. године па до коначне исплате (став трећи изреке).

Апелациони суд у Нишу, пресудом Гж1 3585/14 од 05.11.2014. године, одбио је као неосновану жалбу туженог и потврдио пресуду Основног суда у Неготину, Судска јединица у Кладову П1 207/13 од 26.03.2014. године, у ставу првом и другом изреке (став први изреке). Преиначио је одлуку о трошковима

поступка садржану у ставу трећем изреке, тако што је обавезао туженог да накнади тужилји трошкове поступка у износу од 61.074,00 динара, са законском затезном каматом на износ од 51.500,00 динара, почев од 26.03.2014. године па до коначне исплате (став други изреке).

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, на основу члана 404. Закона о парничном поступку.

Врховни касациони суд је на основу члана 404. Закона о парничном поступку – ЗПП („Сл. гласник РС“, број 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС и 55/14), а у вези члана 23. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, број 55/14), оценио да ревизија туженог није изузетно дозвољена.

Одредбом члана 404. став 1. ЗПП је прописано, да, ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотри правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Према томе, у овој парници нису испуњени услови за изузетну дозвољеност ревизије туженог из одредбе члана 404. став 1. ЗПП, с обзиром на то да се због битне повреде одредаба парничног поступка ревизија не може изузетно дозволити, док се због погрешне примене материјалног права, по питању изузетне дозвољености ревизије у идентичним чињенично-правним предметима, Врховни касациони суд већ изјаснио у решењу Рев2 492/2015 од 25.06.2015. године.

Врховни касациони суд је испитао и дозвољеност ревизије у границама својих овлашћења, на основу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, а у вези члана 413. ЗПП, па је утврдио да ревизија туженог није дозвољена.

Тужба је поднета 29.08.2012. године. У тужби је назначена вредност предмета спора од 100.000,00 динара. Предмет тужбеног захтева је накнада штете због мање исплаћене зараде у одређеном периоду у износу од 90.000,00 динара, као и уплата припадајућих доприноса за тражени период. Тужилја је поднеском од 04.02.2014. године, преиначила тужбу повећањем постојећег тужбеног захтева на укупан износ од 153.405,22 динара.

Одредбом члана 441. ЗПП, је прописано, да, ревизија је дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа.

У споровима ради новчаног потраживања из радног односа, ревизија је дозвољена под истим условима, као и у имовинско правним споровима који се односе на новчано потраживање.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, је прописано, да, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора

побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Како вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде у износу од 153.405,22 динара, као главног захтева (захтев ради уплате припадајућих пореза и доприноса код надлежног органа представља споредни захтев), не прелази меродавну вредност за дозвољеност ревизије у динарској противвредности од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан преиначења тужбе (рачунајући да је 04.02.2014. године 1 ево износио 115,9150 динара и вредност предмета спора побијаног дела изражена у еврима износила 1.323,4285 евра), то ревизија туженог није дозвољена на основу цитиране одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 404. и 413. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа-судија
Миломир Николић,с.р.**